



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Jaroslava Vlašína, v právní věci žalobkyně **M. H.**, zastoupené Mgr. Šárkou Smetanovou, advokátkou se sídlem Praha 7, Přístavní 1273/28, proti žalovanému **Krajskému úřadu Středočeského kraje**, se sídlem Praha 5, Zborovská 11, za účasti osoby zúčastněné na řízení **Z. K.**, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 8. 12. 2015, č. j. 45 A 50/2013 – 45,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Osobě zúčastněné na řízení **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV.** Mgr. Šárce Smetanové **se** za zastoupení žalobkyně v řízení o kasační stížnosti **přiznává** odměna ve výši 10.782 Kč. Tato částka bude na účet zástupkyně žalobkyně vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady zastoupení nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Městský úřad Lysá nad Labem, stavební úřad (dále jen „stavební úřad“), svým rozhodnutím ze dne 19. 3. 2013, č. j. SÚ/15914/13/Fia, sp zn. SÚ/64882/2012/Fia (dále jen „rozhodnutí I. stupně“), umístil stavbu (osoby zúčastněné na řízení) vodovodní a kanalizační přípojky na pozemcích parc.č. 621/2, 621/62 a 3476/2 v katastrálním území Lysá nad Labem. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně dne 10. 6. 2013 odvolání, které žalovaný zamítl jako opožděné svým rozhodnutím ze dne 24. 7. 2013, sp.zn. SZ 101666/2013/KUSK REG/MZ, č.j. 109371/2013/KUSK (dále jen „napadené rozhodnutí“). Žalobkyně brojila proti tomuto rozhodnutí žalobou ke Krajskému soudu

v Praze (dále jen „krajský soud“), který ji rozsudkem ze dne 8. 12. 2015, č. j. 45 A 50/2013 – 45 (dále jen „napadený rozsudek“), jako nedůvodnou zamítl.

Krajský soud při svém rozhodování vycházel z následujícího skutkového stavu: Osoba zúčastněná na řízení podala dne 18. 12. 2012 žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby – vodovodní a kanalizační přípojky na pozemcích parc. č. X, X a X v katastrální území L. Žalobkyně je vlastníkem se stavbou sousedícího pozemku par. č. X. Dne 6. 2. 2013 vydal stavební úřad oznámení o zahájení územního řízení a pozvání k veřejnému ústnímu jednání, které bylo nařízeno „na den 12. 3. 2013 (úterý) v 9.00 hodin se schůzkou pozvaných v kanceláři stavebního úřadu MěÚ Lysá nad Labem, dveře č. 36“. O průběhu tohoto jednání byl sepsán protokol, který je součástí správního spisu, z něhož vyplývá, že se jej žalobkyně nezúčastnila. Dne 19. 3. 2013 vydal stavební úřad rozhodnutí I. stupně, které vyvěsil na úřední desce dne 25. 3. 2013 a sňal 10. 4. 2013. Současně bylo dne 25. 3. 2013 rozhodnutí uveřejněno též na elektronické úřední desce. Žalobkyně podala své odvolání dne 10. 6. 2013. Žalovaný je zamítl jako opožděné.

V žalobě vůči napadenému rozhodnutí žalobkyně uvedla, že s ní nebylo jednáno jako s vlastníkem sousedního pozemku, přičemž byla zkrácena na svých právech, neboť nebyla „obesílána jako dotčená osoba a tudíž i účastník řízení“. Zmínila, že odvolání podala na základě informací z písemnosti MÚ Lysá nad Labem vyvěšené na oplocení pozemku par. č. X. Z této zjistila, že územní řízení bylo zahájeno dne 6. 2. 2013, pod č. j. SÚ 5999/13, a současně, že je nařízeno ústní jednání, přičemž žalobkyně z předmětné písemnosti usoudila, že se má konat na místě samém dne 12. 3. 2013 v 9:00, kdy se však nekonalo. Žalobkyně proto navrhla zrušit napadené rozhodnutí.

Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření k žalobě poznamenala, že jednání proběhlo dne 12. 3. 2013 v 9:00, a to v budově stavebního úřadu. Předvolání k jednání bylo zveřejněno na úřední desce Městského úřadu a na plotě, který patří k jejímu pozemku. Konstatovala, že na tomto předvolání nebylo nikdy uvedeno, že by se jednání konalo na místě samém, tj. na jejím pozemku.

Žalovaný k podané žalobě poznamenal, že s žalobkyní bylo jednáno jako s účastníkem řízení, neboť každý, kdo se cítí být účastníkem jím je, dokud stavební úřad neprokáže opak. Žalobkyně tak měla právo podat včasné odvolání i zúčastnit se ústního řízení, což neučinila. K námitce neobeslání žalobkyně žalovaný uvedl, že bylo postupováno v souladu s § 92 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, (dále jen „stavební zákon“), ve znění platném v rozhodné době, podle kterého platilo, že je-li v území vydán územní nebo regulační plán, doručuje se územní rozhodnutí účastníkům řízení uvedeným v § 85 odst. 1 a dotčeným orgánům jednotlivě, účastníkům řízení uvedeným v § 85 odst. 2 se doručuje územní rozhodnutí veřejnou vyhláškou. Žalobkyně spadá pod § 85 odst. 2 stavebního zákona, proto jí bylo doručováno v souladu s právními předpisy veřejnou vyhláškou, jelikož řízení bylo započato před začátkem roku 2013, kdy bylo předmětné ustanovení novelizováno a daný postup nadále neplatí. Stran veřejného jednání odkázal žalovaný na jednoznačné určení místa jednání, jak bylo uvedeno v předvolání, a na protokol zachycující jeho průběh, dokazující jeho konání.

Krajský soud nejprve konstatoval, že podle čl. II bodu 14 novely stavebního zákona (zákon č. 350/2012 Sb.) platí, že správní řízení, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti novelizačního zákona, se (až na stanovené výjimky) dokončí podle dosavadních právních předpisů. V souladu s tím se pro doručování žalobkyni uplatnila úprava uvedená shora, tedy § 92 odst. 3 stavebního zákona, ve znění do 31. 12. 2012. Je tomu tak proto, že žalobkyně spadá pod definici účastníků řízení ve smyslu § 85 odst. 2 písm. b) téhož zákona, dle kterého

pokračování

„[ú]častníky územního řízení dále jsou osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno.“ Krajský soud dále odkázal na pravidla pro doručování upravená v § 19 správního řádu, respektive pravidla pro doručování veřejnou vyhláškou (§ 25 správního řádu).

V dalším krajský soud zrekapituloval klíčové okolnosti případu. Uvedl, že mezi stranami je nesporné, že v Lysé nad Labem je vydán územní plán, a proto jí bylo možné doručovat vyvěšením na úřední desce. Rozhodnutí I. stupně pak bylo vyvěšeno na úřední desce stavebního úřadu v Lysé nad Labem od 25. 3. 2013 do 10. 4. 2013. Žalobkyni tak bylo doručeno vyhláškou dne 9. 4. 2013, tj. patnáctým dnem po vyvěšení rozhodnutí I. stupně. Lhůta pro odvolání tak počala běžet dne 10. 4. 2013 a skončila 24. 4. 2013. Odvolání žalobkyně podala dne 10. 6. 2013, tedy po uvedené lhůtě. Krajský soud proto žalobu zamítl, přičemž dalšími žalobními námitkami se nezabýval, neboť mířily na samotné umístění stavby, zatímco soud posuzoval pouze otázku, zda žalovaný porušil zákon, zamítl-li odvolání žalobkyně jako opožděné.

Proti napadenému rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost. V ní zmínila, že se u zdejšího soudu řeší dvě obdobné věci. Obě se týkají § 92 odst. 3 stavebního zákona, kdy toto ustanovení bylo dle stěžovatelky zrušeno a to právě v souvislosti s řízením vedeným pod sp. zn. 5 As 67/2015 (druhé řízení stěžovatelky u Nejvyššího správního soudu). Stěžovatelka vyjádřila přesvědčení, že doručování veřejnou vyhláškou je problematické, manipulovatelné a vede k obcházení účastníků řízení ze zákona. Dále stěžovatelka uvedla, že informace o místním šetření vyvěšené na oplocení pozemku byly neúplné a zavádějící, bez uvedení „*místa místního šetření*“. Stěžovatelka rovněž odmítla tvrzení, že své odvolání podala opožděně. Uvedla, že není také jisté, že rozhodnutí I. stupně je v textu totožné s tím, co je v současné době založeno ve spise zdejšího soudu, kdy text vyvěšený veřejnou vyhláškou mohl být pozměněn. Stěžovatelka dále namítla, že nebyla ani poučena o tom, že si může rozhodnutí vyzvednout na stavebním úřadě, což dle svých slov zjistila až po jednání u krajského soudu. Konečně poznamenala, že krajský soud se měl zabývat oběma rozhodnutími.

Usnesením zdejšího soudu ze dne 27. 4. 2016, č. j. 3 As 12/2016 – 29, byl stěžovatelce ustanoven právní zástupce, který k výzvě Nejvyššího správního soudu kasační stížnost doplnil.

Stěžovatelka v tomto doplnění namítla, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku doručení rozhodnutí žalovaného (pozn. stěžovatelka zjevně měla na mysli rozhodnutí I. stupně). Zmínila, že z oznámení stavebního úřadu i z rozhodnutí I. stupně vyplývá, že nebyla vedena jako účastnice řízení, neboť ani v jedné z písemností není takto označena. Nebyla-li přitom vedena jako účastnice řízení, nemohlo jí být rozhodnutí I. stupně doručeno veřejnou vyhláškou, neboť nebyla jejím adresátem.

Stěžovatelka odkázala na § 4 odst. 4 správního řádu, podle kterého správní orgán umožní dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy. Pokud však stavební úřad neuvede ve svých písemnostech, kdo je účastníkem řízení, není možné klást k tíži stěžovatelky, že nepodala včas jako účastník řízení odvolání. Stěžovatelka tak zastává názor, že v souladu s § 84 odst. 1 správního řádu mohla podat odvolání do 30 dnů ode dne, kdy se o vydání rozhodnutí I. stupně dozvěděla (27. 5. 2016). Jelikož odvolání podala dne 10. 6. 2013, učinila tak včas.

Další námitkou stěžovatelka tvrdí, že oznámením stavebního úřadu o veřejném jednání, které se dle stěžovatelky mělo konat na místě samém, kde se však nekonalo, byla uvedena v omyl. V oznámení nebyla stěžovatelka uvedena jako účastnice řízení a avizovaná schůzka v kanceláři byla jen pro „*zvané*“. Stěžovatelka se proto domnívala, že účastnit se může právě ohledání

na místě. Řízení před stavebním úřadem je proto rovněž stíženo vadou řízení, neboť správní orgán pochybil, když nesrozumitelně informoval účastníky řízení dle § 85 odst. 2 stavebního zákona o jejich právech, neboť jim ani nedal najevo, že jsou účastníky řízení a avizované ohledání na místě samém se nekonalo. Stavební úřad tedy porušil základní zásady činnosti správních orgánů dle § 4 odst. 1 a 4 správního řádu, dle kterých je veřejná správa službou veřejnosti. Pokud stavební úřad pochybil tím, že neuvedl stěžovatelku v důležitých písemnostech mezi účastníky řízení, dochází stěžovatelka k závěru, že ji tím podstatně ztížil možnost uplatňovat její práva, následkem čehož bylo i opožděné odvolání. Krajský soud měl proto rozhodnutí I. stupně zrušit. Stěžovatelka proto vedle zrušení napadeného rozsudku navrhla i zrušení správních rozhodnutí obou stupňů.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje s argumentací krajského soudu. Podotkl, že o avizovaném jednání, které bylo svoláno na 12. 3. 2013 do kanceláře stavebního úřadu, se stěžovatelka dozvěděla z oznámení o zahájení územního řízení, a jako účastník řízení podle § 85 odst. 2 stavebního zákona se mohla jednání na stavebním úřadu zúčastnit. Stěžovatelka tedy věděla o tom, že územní řízení v dané věci probíhá, neboť povědomost o této skutečnosti získala z oznámení o zahájení územního řízení. Rozhodnutí o umístění stavby vodovodní a kanalizační přípojky jí bylo následně oznámeno v souladu s jejím procesním postavením veřejnou vyhláškou. Žalovaný proto nepovažuje za věrohodné tvrzení stěžovatelky, že se o existenci územního rozhodnutí dozvěděla až dne 27. 5. 2013, tedy po svěšení územního rozhodnutí, které bylo z úřední desky sejmuto dne 9. 4. 2013 (pozn. správně 10. 4. 2013). Ze stejného důvodu žalovaný nesouhlasí s kasační námitkou, že lhůta pro odvolání stěžovatelce počala běžet teprve od data 27. 5. 2013 a činila 30 dnů dle § 84 odst. 1 správního řádu. Žalovaný vyjádřil názor, že není důvod v daném případě § 84 odst. 1 správního řádu aplikovat, nýbrž se uplatní § 83 odst. 1 téhož zákona, tedy odvolací lhůta v délce 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí.

Osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Stěžovatelka podala k vyjádření žalovaného repliku. K tvrzení, že se o řízení dozvěděla z vývěsky umístěné na plotě sousedního pozemku, namítla, že se z ní nedozvěděla nic o tom, že je účastníkem řízení. Pozvánka na schůzi v kanceláři stavebního úřadu na datum 12. 3. 2013 byla jen pro zvané a místní šetření neproběhlo. Dne 25. 5. 2013 začali dělníci s výkopovými pracemi a stěžovatelka proto navštívila stavební úřad, kde se od pracovnice dozvěděla, že již bylo vydáno územní rozhodnutí. Stěžovatelka tak měla povědomost o tom, že územní řízení probíhá, domnívala se však mylně, že není účastníkem a tedy nemůže vykonávat práva účastníka. Teprve po návštěvě stavebního úřadu zjistila, že byla účastníkem řízení a územní rozhodnutí již bylo vydáno. Z tohoto důvodu následně podala proti rozhodnutí I. stupně odvolání.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil otázku splnění podmínek řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatelka je v řízení zastoupena advokátem a jsou splněny i obsahové náležitosti dle § 106 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud následně přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Zdejší soud shodně s krajským soudem úvodem zdůrazňuje, že předmětem soudního přezkumu v dané věci je výlučně posouzení okolností doručení rozhodnutí I. stupně. Nejvyšší správní soud proto nevypovídá námitky směřující do zákonnosti územního rozhodnutí,

pokračování

nebot' se míjejí s rozsahem realizovaného přezkumu. Za klíčovou otázku zdejší soud považuje to, zda stěžovatelce bylo, a případně jakým okamžikem, náležitě doručeno rozhodnutí I. stupně, od kdy počala, a dle jakého ustanovení, běžet lhůta pro podání odvolání, a tedy zda stěžovatelka podala své odvolání včas.

Úvodem svých úvah považuje Nejvyšší správní soud za vhodné reagovat na odkaz stěžovatelky na druhé řízení, které vedla před zdejším soudem – sp. zn. 5 As 67/2015. Odkaz na závěry plynoucí z této věci není dle Nejvyššího správního soudu přiléhavý. Jednak je třeba oponovat tvrzení stěžovatelky, že došlo ke zrušení § 92 odst. 3 stavebního zákona v souvislosti s citovaným rozsudkem, nebot' není zřejmé, na základě jakých skutečností k tomuto závěru stěžovatelka dospěla. Dále je nutno vyzdvihnout odlišnou právní a skutkovou stránku druhého případu. Ve zmiňovaném případě byly jednak, vzhledem k časovému zařazení případu, aplikovány odlišné (starší) předpisy, jmenovitě zákon č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon z roku 1976“), a zákon č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád z roku 1967“). Klíčovou právní otázkou pak bylo posouzení, zda stěžovatelka byla účastníkem ve stavebním řízení, s ohledem na restriktivní výklad pojmu „*sousední pozemek*“, kdy žalovaný nesprávně dospěl k závěru, že nikoli. V této souvislosti byly následně řešeny navazující otázky, mj. doručování opomenutému účastníkovi a na to navazující včasnost podání odvolání. Krajský, potažmo Nejvyšší správní soud tak, v tomto „*druhém řízení*“ stěžovatelky, zjevně řešily problematiku doručování ve zcela jiných souvislostech.

Jak zdůraznil již krajský soud v nyní posuzované věci, mezi stranami není sporu o tom, že v Lysé nad Labem je vydán územní plán. Z ustanovení § 92 odst. 3 stavebního zákona, ve spojení s § 85 odst. 2 písm. b) téhož zákona vyplývá, že za této situace mělo být stěžovatelce rozhodnutí o umístění stavby doručováno veřejnou vyhláškou. Dále je třeba podotknout, že stěžovatelka v této souvislosti nerozporuje, že v době mezi 25. 3. 2013 až 10. 4. 2013 bylo na úřední desce stavebního úřadu vyvěšeno rozhodnutí I. stupně, čímž byla splněna časová podmínka § 25 odst. 2 správního řádu. V souvislosti s druhou z podmínek vyslovených v citovaném ustanovení („*p]ísemnost nebo oznámení se zveřejní též způsobem umožňujícím dálkový přístup*“), je třeba zmínit, že jednak dle správního spisu bylo rozhodnutí dne 25. 3. 2013 zveřejněno též na elektronické úřední desce, a jednak zdejší soud již v rozsudku ze dne 4. 9. 2015, č. j. 8 As 174/2014 – 30, při výkladu § 92 odst. 3 stavebního zákona vyslovil, že neuveřejnění daného rozhodnutí způsobem umožňujícím dálkový přístup, na úřední desce obecního úřadu obce, v níž se nachází rozhodnutím dotčená nemovitost, na účinky doručení vliv nemá.

Mezi stranami však panuje rozpor ohledně toho, zda mohlo být stěžovatelce veřejnou vyhláškou doručeno oznámení stavebního úřadu o konání ústního jednání, jestliže nebyla v oznámení, respektive v územním rozhodnutí, jmenovitě uvedena. Nejvyšší správní soud se nejprve ztotožňuje s tvrzením žalovaného, že účastenství stěžovatelky v řízení zakládá sám § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, které uvádí, že „*[ú]častníky územního řízení dále jsou osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno*“. Tomu odpovídá skutečnost, že správní řád vychází z toho, že účastníkem je ten, kdo má takové postavení dle zákona, i když s ním správní orgán tak nejedná, nikoliv ten, s kým správní orgán případně jako s účastníkem jedná, ač s ním jednat nemá.

V souvislosti s klíčovým § 92 odst. 3 stavebního zákona je pak třeba poznamenat, že toto ustanovení ve své podstatě reflektuje § 87 odst. 1 větu druhou téhož zákona (oznámení o zahájení územního řízení), když shodným způsobem upravuje i způsob oznamování územního rozhodnutí účastníkům řízení.

V souvislosti s vzájemnou provázaností správního řádu a stavebního zákona je třeba poukázat též na analogické členění účastníků dle § 27 správního řádu a § 85 stavebního zákona, kdy obě tato ustanovení rozdělují účastníky na esenciální (§ 27 odst. 1 správního řádu, respektive § 85 odst. 1 stavebního zákona) a parciální (§ 27 odst. 2 a 3, respektive § 85 odst. 2 citovaných předpisů). Územní rozhodnutí podle zdejšího soudu pak představuje typicky případ, kdy kategorie parciálních účastníků může být velmi široká, což platí především v důsledku nálezu Ústavního soudu ČR ze dne 22. 3. 2000, sp. zn. Pl. ÚS 19/99, kterým bylo zrušeno ustanovení § 139 písm. c) stavebního zákona z roku 1976. Tím bylo opuštěno dosavadní vnímání pojmu „soused“ obsaženého v citovaném ustanovení, za něhož byl do té doby považován pouze ten, kdo měl s pozemkem, na nějž měla být stavba umístěna, společnou hranici, tj. pouze tzv. přímý nebo mezující soused a vlastník stavby na takovém pozemku. Toto pojetí shledal Ústavní soud neústavním a ve svém důsledku jej změnil tak, že dnes sousedem může být v řízeních podle stavebního zákona i vlastník vzdáleného pozemku nebo stavby, není-li možné vyloučit, že by mohl být zamýšleným stavebním záměrem dotčen na vlastnickém právu.

V souladu s výše uvedeným je tak zřejmé, že územní rozhodnutí doručované veřejnou vyhláškou zásadně ani nemůže uvádět účastníky dle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, kterým je adresováno, jmenovitě, jak se toho dovolává stěžovatelka.

V tomto smyslu tedy platí, že stěžovatelka se mýlí, jestliže se domnívá, že jí nebylo přiznáno postavení účastníka územního řízení, neboť toto postavení jí zcela nepochybně příslušelo *ex lege*, na základě § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona. Zároveň nelze v nyní posuzované věci přehlédnout, že stěžovatelka potvrdila, že od 6. 2. 2013 věděla (z informace MÚ Lysá nad Labem, č. j. SÚ 5999/13, vyvěšené na plotě sousedního pozemku) o tom, že nějaké řízení o kanalizační a vodovodní přípojce na sousedním pozemku probíhá. Za této situace po ní bylo možné spravedlivě požadovat, aby projevila přiměřenou obezřetnost a péči o vlastní zájem (s ohledem na obecně platnou zásadu *vigilantibus iura*), a to například tím, že by se obrátila na příslušný stavební úřad dříve, než více jak po dvou měsících, respektive že by na úřední desku nahlédla v době, kdy tam bylo příslušné rozhodnutí o umístění stavby vyvěšeno. Lze tak najisto postavit, že stěžovatelce svědčilo jak právo účastnit se ústního řízení, tak možnost podat včas odvolání proti rozhodnutí I. stupně. V kontextu výše uvedené argumentace lze také konstatovat, že sdělení na pozvánce na schůzi v kanceláři stavebního úřadu dne 12. 3. 2013 „pro zvané“ nepochybně platilo také „pro zvané“ dle § 85 odst. 2 stavebního zákona.

Žalovaný ve svém vyjádření správně podotkl, že rozhodnutí o umístění stavby vodovodní a kanalizační přípojky bylo stěžovatelce oznámeno v souladu s jejím procesním postavením veřejnou vyhláškou. Tomu odpovídá text rozhodnutí I. stupně, který jako adresáty tohoto rozhodnutí uvádí účastníky „územního řízení podle § 85 odst. 2 stavebního zákona (veřejná vyhláška)“, zatímco účastníky dle § 85 odst. 1 téhož zákona uvádí jmenovitě. Nejvyšší správní soud se tak nemůže ztotožnit ani s námitkou stěžovatelky, že skutečnost, že jí bylo doručováno veřejnou vyhláškou, nemá oporu ve správním spise, neboť rozhodnutí I. stupně, které tuto skutečnost dokládá, je jeho nedílnou součástí.

Zcela obecná kasační námitka stěžovatelky, že není jisté, že rozhodnutí I. stupně je v textu totožné s tím, co je v současné době založeno ve spise zdejšího soudu, neboť text vyvěšený veřejnou vyhláškou mohl být pozměněn, není stěžovatelkou dále nijak rozvedena, respektive podpořena konkrétními tvrzeními. Tato skutečnost nedává zdejšímu soudu prostor pro její konkrétní posouzení, neboť jak vyplývá z jeho judikatury, míře konkrétnosti uplatněných žalobních (kasačních) bodů nutně musí korespondovat míra konkrétnosti odůvodnění soudního rozhodnutí, neboť pokud má soudní přezkum probíhat v mezích žalobních (kasačních) bodů,

pokračování

nelze z povahy věci důvodnost či nedůvodnost zcela obecné námitky odůvodnit zcela konkrétním způsobem (srov. rozsudek ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 As 73/2006 – 121).

Protože zdejší soud dospěl výše k závěru, že stěžovatelce bylo v souladu s rozhodným zněním stavebního zákona doručováno veřejnou vyhláškou, kdy patřila mezi její adresáty ve smyslu § 85 odst. 2 stavebního zákona, přičemž mezi stranami není sporu o datech vyvěšení (25. 3. 2013), respektive sejmutí (10. 4. 2013) této vyhlášky z úřední desky stavebního úřadu, souhlasí Nejvyšší správní soud se žalovaným, že není důvod v daném případě aplikovat § 84 odst. 1 správního řádu (odvolací lhůta při neoznámení rozhodnutí). Jinými slovy, rozhodnutí I. stupně bylo stěžovatelce doručeno 15. dnem od vyvěšení na úřední desce, tedy dne 9. 4. 2013. Při neaplikaci § 84 odst. 1 správního řádu je pak třeba vyjít z obecné odvolací lhůty dle § 83 odst. 1 téhož zákona, která činí 15 dnů. Tato lhůta pak počala, jak uvedl krajský soud, běžet dne 10. 4. 2013 a marně uběhla 24. 4. 2013. Stěžovatelka podala své odvolání až dne 10. 6. 2013, tedy bez jakýchkoliv pochyb opožděně. Krajský soud proto zcela správně a proboval napadené rozhodnutí, když v uvedeném kontextu žalobu stěžovatelky zamítl.

Tvrzení stěžovatelky, že pokud stavební úřad neuvede ve svých písemnostech, kdo je účastníkem řízení (ve smyslu výše vyvrácené argumentace stěžovatelky), pak není možné klást k její tíži, že nepodala včas jako účastník řízení odvolání, je tedy nutné považovat za liché. Ze stejných důvodů pak není důvodná ani ta námitka stěžovatelky, podle níž stavební úřad porušil základní zásady činnosti správních orgánů dle § 4 odst. 1 a 4 správního řádu, když pochybil tím, že neuvedl stěžovatelku v důležitých písemnostech mezi účastníky řízení, čímž ji měl podstatně ztížit možnost uplatňovat její práva, tedy mj. právě včasné podání odvolání.

Nejvyšší správní soud se rovněž neztotožňuje s námitkou stěžovatelky, že krajský soud se měl zabývat správními rozhodnutími obou stupňů. Zdejší soud ve svém rozsudku ze dne 24. 10. 2012, č. j. 6 As 35/2012 – 42, vyslovil, že „podle názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v rozsudku ze dne 5. 12. 2003, č. j. 5 A 14/2002 - 35, č. 287/2004 Sb. NSS, je rozhodnutí správního orgánu podle § 60 správního řádu z roku 1967, srov. dnes obdobně § 92 odst. 1 správního řádu, rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Soudem ale může být přezkoumáno pouze z hlediska, zda bylo odvolání žalobce důvodně zamítnuto jako opožděné či nikoliv, tedy zda žalobce jako odvolatel byl či nebyl zkrácen na svém veřejném subjektivním právu na přezkoumání rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Podle usnesení rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 8 As 51/2006 - 105, je krajský soud v těchto případech oprávněn v mezích žalobních bodů zkoumat pouze to, zda se skutečně jednalo o odvolání opožděné, a zda byl tudíž žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu.“ Uvedené tak dopadá i na nynější řízení, kdy bylo odvolání stěžovatelky žalovaným rovněž zamítnuto jako opožděné, z čehož tak vyplývá určité zúžení přezkumu předmětného rozhodnutí krajským soudem.

Nejvyšší správní soud v důsledku výše uvedeného neshledal kasační námitky stěžovatelky důvodnými. Kasační stížnost proto v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud dle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by náleželo procesně úspěšnému žalovanému, kterému však v řízení o kasační stížnosti nevznikly náklady nad rámec jeho úřední činnosti, proto mu soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Podle § 60 odst. 5 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., má osoba zúčastněná na řízení právo jen na náhradu těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinností uložených jí tímto soudem. Nejvyšší správní soud osobě zúčastněné na řízení neuložil žádnou povinnost, a proto o jejích nákladech řízení nerozhodoval.

Stěžovatelce byla v řízení před zdejším soudem ustanovena jako zástupce podle § 35 odst. 8 s. ř. s. advokátka Mgr. Šárka Smetanová. Ustanovená zástupkyně v řízení o kasační stížnosti vykonala tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení včetně nahlédnutí do spisu, doplnění kasační stížnosti a replika k vyjádření žalovaného). Za dva úkony právní služby jí náleží částka 6.200 Kč [dva úkony po 3.100 Kč; § 9 odst. 4, ve spojení s § 7 bodem 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále „advokátní tarif“) a jeden úkon po 1.550 Kč [§ 9 odst. 4, ve spojení s ustanoveními § 7 bod 5, § 11 odst. 2 písm. h) a § 11 odst. 3 advokátního tarifu]. Dále jí náleží 3x režijní paušál 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu) a náhrada jízdních výdajů ve výši 2.132 Kč (§ 157 odst. 3 a 4 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů). Zástupkyně uvedla, že není plátcem DPH. Částka 10.782 Kč [2x 3.100 + 1.550 + 3x 300 + 2.132] představuje tedy celkové náklady ustanovené zástupkyně. Tyto náklady nese stát (§ 35 odst. 8 věta první s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. listopadu 2016

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu